

[Aksel Larsen.]

til noget som helst ad lovgivningens vej her. Men her kom altså de rene af hjertet og principperne, de, som anklager os andre for at ville bryde overenskomsterne, og sagde: vi vil meget gerne være med til at bryde overenskomsterne, vi skal bare have løfte om noget uigennemførligt, som vi har fundet på i det allersidste øjeblik, efter at vi ikke har kunnet hitte på noget i 3 uger. Sådan er jo stillingen.

Fru Hanne Reintoft — jeg skal stort set lade hendes tale ligge, men jeg kan ikke lade være med at sige, at hun talte meget varmt om ligelønnen og dens nødvendighed, i særdeleshed for syerskerne. Hun talte varmt for syerskernes interesser. Jeg tror, fru Hanne Reintoft skal overlade til sypigerne på „Starmount“, hvis der er mangler, at afgøre, hvad de mener tjener deres interesser.

Jeg har i øvrigt det at sige, at fru Hanne Reintoft talte om mod. Et af vore medlemmer, fru Gunhild Due, som mener, hun ikke behøver at forlænge talerrækken, har bedt mig om at komme med én bemærkning på hendes vegne. Den går ud på, at fru Hanne Reintoft erkendte klart, hvad det betød, hvis de borgerlige fik mere indflydelse på den økonomiske politik, og alligevel vil hun med åbne øjne løbe risikoen for, at de borgerlige får denne indflydelse. Hun mener, hun viser mod ved at optræde sådan, og det mod, hun viser, det vil hun lade arbejderne og arbejderkvinderne betale for i praksis, hvis det ender med, at de borgerlige får flertallet i folketinget og regeringsmagten.

Hr. Kai Moltke talte i dag igen så varmt for de lavtlønnede, der burde have kompensation. Hr. Kai Moltke ved, at regeringen har givet tilsagn om, at der skal blive ydet kompensation. Vi har fået redegjort for det af statsministeren; det er noget, som vel ville koste staten 60-70 mill. kr. i mistet skatteprovenu, og det forekommer mig, at det ville være en særdeles retfærdig ordning, der her blev gennemført. Hr. Kai Moltke må vide, at hvis nu engangsskatte- loven bliver vedtaget, og hvis regeringen lader den stadfæste, så er den løbende. Hvis derpå forslaget om dyrtidsreguleringen bliver forkastet og regeringen ser sig nødsaget til at udskrive valg, så kan der kun

gennemføres en kompensationsordning, hvis arbejderflertallet kommer igen, medens det meget vel kan tænkes, at de borgerlige partier med et borgerligt flertal derefter kan antaste en eller to dyrtidsportioner uden kompensation til de lavtlønnede. Det er den risiko, hr. Kai Moltke løber.

Endelig er der hr. Sigsgaards forslag til dagsorden. Det lyder jo sådan:

„Idet folketinget udtaler, at regeringen uanset resultatet af afstemningen om lovforslag nr. 61 fortsat har folketingets tillid, fortsætter tinget behandlingen af de foreliggende lovforslag.“

Jeg tillader mig at foreslå alle fornuftigt tænkende væsener her i folketinget, at man undlader at stemme om dette dagsordensforslag. Det er i hele sit indhold og sigte så ganske uendelig vrøvlet og meningsløst, at det er under folketingets værdighed at stemme om dette; men det skal jo gøres. Men så kan vi jo lade være med at stemme, vi kan afholde os fra at stemme.

Samtidig vil jeg sige, at jeg begriber ærlig talt ikke, at man vil komme med sådan et figenblad. Man har i sinde at stemme ved den endelige, afgørende afstemning sådan, at man ved, at der kommer et valg med risiko for en borgerlig regering; men for så at salvare sig, så skal man sige: men vi bedyrer vor varme tillid til denne regering, hvis politik vi ikke kan fordrage, og som vi vil forkaste. Det er for latterligt, og jeg anbefaler også regeringspartiet at tage det standpunkt, at det dér, det vil vi slet ikke stemme om, vi svarer: stemmer ikke, det anbefaler jeg i hvert fald.

Ja, så må jeg lige gøre opmærksom på, at hvad forhandlingsperioden indtil nu angår, så er det ikke rigtigt, at regeringen uden forhandlinger med socialistisk folkeparti kom frem med dette lovforslag. Jeg vil oplyse over for hr. Kjær Rasmussen, at lovforslaget blev fremsat den 5. december efter en ret lang forhandlingsperiode. Det er der altså ikke tale om, men det er rigtigt, at den måde, mindretallet i folketingsgruppen optrådte på, og den måde, vort forretningsudvalg og vor hovedbestyrelse optrådte på, vanskeliggjorde i høj grad vore muligheder for at få et virkelig godt resultat ud af disse forhandlinger, og derfor endte de så forholdsvis resultatløst, som de er endt. Jeg er,